

**CEREMONIA DE DEZVELIRE A BUSTULUI
PROF. UNIV. DR. IVAN EVSEEV
(1937-2008)**

Domnul Profesor Ivan Evseev ne mărturisea că vorbea cu aceeași plăcere cu orice om. Oriunde se afla, radia acea căldură sufletească, bunătate sinceră și bucurie netrunchiată, foarte rar întâlnite. Cuprins de o emoție nedisimulată, Profesorul nostru nu s-a sfiit să primească – după o viață dedicată carierei didactice și științifice – aprecierea veritabilă, respectul profund și admirația tuturor colegilor săi, care vedeau în el: „un spirit de tentație enciclopedică” (Livius Ciocârlie), „savantul umanist” (Marin Bucă), „un cetățean de onoare al obștei academice” (Richard Sârbu), „un cărturar de profunzime” (Petru Ardelean), „un om cu o inimă cât stepa și gândul cât Carpații” (Crișu Dascălu), „un Om, un Simbol” (Onufrie Vințeler), „Lomonosovul lipovenilor” (Ecaterina Fodor), „personalitate creatoare de prim rang” (Victor Vascenco), „îngemănarea fericită a unei minți ascuțite și mereu iscoditoare cu o putere de muncă deosebită” (Valentin Moldovan), „un Constructor” (Adrian Dinu Rachieru), „un model demn de urmat” (Svetlana Moldovan), „un bildungsprofesor” (Liubinca Perinaț Stancov), „un Om al Cetății” (Mariana Cernicova), „profesorul universitar cu vocația desăvârșirii” (Gheorghe Secheșan), „profesorul cu vocația întemeietorului” (Tihomir Milin), „omul cu conștiința datoriei” (Xenia Crasovschi), „voinicul născut cu cartea în mână” (Passionaria Stoicescu), „înțeleptul” (Miron Ignat) ș.a.

Fin cunoscător a două limbi, culturi și civilizații, cea română și cea rusă, întrucât aparținea etniei rușilor lipoveni, format la Universitatea din Sankt-Petersburg unde a avut șansa deosebită să-i aibă profesori pe V. I. Propp, etnolog și folclorist de notorietate internațională, pe B. V. Tomașevski la cursul de stilistică și poetică, pe V. M. Jirmunski – strălucit reprezentant al școlii comparativismului și formalismului rus în literatură, iar, la Timișoara, pe Gh. Ivănescu, mentorul spiritual și modelul său de conduită științifică, Ivan Evseev își împlinește cu peste măsură destinul său de dascăl și cărturar. Cercetător autentic, reputat specialist, Ivan Evseev întreprinde demersuri majore în diverse zone ale științei – de la lingvistică la semiotică, de la folclor și etnolingvistică la hermeneutica simbolului, mitologie și antropologie culturală.

Pe lângă opera fundamentală pe care ne-a lăsat-o, unul dintre meritele de seamă ale profesorului Ivan Evseev este de a fi fost mentorul multor generații de studenți-filologi și doctoranzi, care au ajuns să prețuiască în mod deosebit anvergura și pasiunea sa științifică. Suntem ferm convinși, însă, că tinerii de acum îl vor descoperi prin cărțile și studiile sale și, astfel, printr-o fascinație *in absentia*, vor deveni și aceștia discipolii săi.

Grație eforturilor consistente ale Comunității Rușilor Lipoveni din România, cel mai recent omagiu adus personalității sale de excepție a fost prilejuit de ceremonia de dezvelire a bustului regretatului profesor Ivan Evseev din Parcul Civic din Timișoara, amplasat inaugural pe noua alee a personalităților timișorene, în prezența domnului primar prof. univ. dr. Nicolae Robu, a domnului deputat Andrian Ampleev, reprezentantul în Parlamentul României al etnicilor ruși lipoveni, și a domnului Silviu Feodor, președinte al Comunității Rușilor Lipoveni din România, precum și în

prezența foștilor studenți și doctoranzi, a foștilor colegi și a cadrelor didactice ale corpului profesoral din cadrul Facultății de Litere, Istorie și Teologie. Prin acest moment solemn, la 30 de ani de la Revoluție, s-a elogiât nu numai personalitatea științifică a lui Ivan Evseev, ci și profundul civism pe care l-a dovedit în primele zile ale Revoluției din decembrie '89, când a fost unul dintre cei care au avut cutezanța de a urca la Balconul Operei. Având conștiința filologului și a antropologului desăvârșit, profesorul Ivan Evseev a strâns mesajele primite de la manifestații din piață, întrucât credea că „aceste texte ale Revoluției trebuie să ajungă până la copiii și nepoții celor care au trăit clipele sublime ale Timișoarei și care trebuie să rămână în *Cartea de istorie a României democratice*”. Despre acele zile, mărturisea: „purtam cu mine o sacoșă de plastic în care am strâns o parte din mesajele primite de către comandamentul Revoluției, în zilele de 21 și 22 decembrie 1989, de la cetățenii adunați în piață. Ele se transmiteau printr-un gen de ștafetă, așezată pe verticala fațadei teatrului, formată din tineri cățarați pe cornișele frontonului clădirii, care se foloseau pentru ridicarea lor de vârfurile lăncilor de la steagurile tricolore cu stema decupată. Majoritatea mesajelor păstrate au fost citite la microfon în ziua de 21 și mai ales în 22 decembrie, începând cu primele ore ale dimineții și până seara târziu. Ele au avut un efect catalizator asupra maselor, iar conținutul lor vădea acea coeziune intimă, sinceră, organică dintre conducătorii Revoluției și participanții activi, acea frăție întru ideal și act care nu s-a mai repetat de atunci și nu știu dacă se va mai repeta vreodată în viitorul destin al orașului de pe Bega”. Actualmente, după ce timp îndelungat domnul Profesor a așteptat să se înființeze Muzeul Revoluției (în anul 2000, scria: „Așteptare zadarnică! Nimeni nu este interesat să afle adevărul acelor zile. El nu convine profitorilor Revoluției (...) strecurăți în toate structurile puterii de stat”), „celebra sacoșă” se află la Memorialul Revoluției.

Autodefinindu-se „fiu de pescar și om de știință”, Ivan Evseev și-a trăit viața ghidat fiind, după spusele sale, de anumite principii printre care l-a numit pe cel rostit de Iisus Hristos: „Iubește-ți aproapele!” sau de Voltaire: „Cultivă-ți propria ta grădină!”, aureolate de dictonul triadic creștinesc „Credință, Speranță, Dragoste”.

Bibliografie

- Bucă, Marin, Andrei, Maria, Gheltofan, Daniela, (coord.), *Un, om, un simbol. In honorem Magistri Ivan Evseev*, București, CRLR, 2007.
- Cernicova, Mariana, *Noi suntem poporul!*, Reșița, Intergraf, 2004.
- Evseev, Ivan, *Gândurile și tristețile unui rus lipovean*, vol. îngrijit de Anișoara Denis-Condrat, București, CRLR, 2005.
- „Zorile”, periodic bilingv lunar, red. Svetlana Moldovan, nr. 8-9, 2019.

Daniela GHELTOFAN

CONF. UNIV. DR. VALENTIN MOLDOVAN LA 80 DE ANI

În acest moment aniversar, îmi revine deosebita bucurie și onoare de a contura personalitatea remarcabilă a dascălului și omului de știință conf. univ. dr. Valentin Moldovan.

Parcursul academic al conferențiarului univ. dr. Valentin Moldovan se leagă de absolvirea cursurilor secției de limbă rusă de la Facultatea de Filologie a Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj (1956-1960), precum și de absolvirea secției de limbă română a Facultății de Filologie de la Universitatea din Timișoara (1966-1971). După 4 ani petrecuți ca profesor în sistemul preuniversitar, devine cadru didactic titular la Universitatea din Timișoara, unde se dedică unei cariere didactice și științifice universitare de succes (1964-2004). Și după anul 2004, rămâne la catedră, continuând să predea cursurile teoretice pe care le ținuse cu multă pasiune, rigoare științifică și erudiție timp de 4 decenii: *Istoria literaturii ruse, Literatura rusă, Istoria culturii și civilizației ruse și Teoria și practica traducerii*.

Preocupările sale științifice s-au concentrat în zona problemelor fundamentale ale semanticii și lexicologiei, conf. univ. dr. Valentin Moldovan preferând, printre alte metode de cercetare, investigarea categoriilor semasiologice într-o manieră contrastivă. Astfel, încă de la începutul carierei sale, își îndreaptă atenția spre omonimie și polisemie – fapte de limbă ce reprezentau, în acel moment, o „pată albă” în șirul lucrărilor de specialitate –, dovedind, prin această alegere, spiritul temerar al cercetătorului autentic, riguros și temeinic, precum și o apetență, demnă de toată admirația, pentru studiul unor probleme controversate, dificil de surprins. O reușită științifică importantă, care s-a bucurat de o largă receptare în rândul specialiștilor, este teza sa de doctorat *Polisemia și omonimia în limba rusă contemporană. Limite și interferențe*, susținută în anul 1978, la Universitatea din București, sub îndrumarea științifică a prof. univ. dr. Ecaterina Fodor.

Permanent preocupat de dezvoltarea sa didactică și științifică, conf. univ. dr. Valentin Moldovan a participat la cursurile de perfecționare de la: Universitatea de Stat „M. V. Lomonosov” (1967), Institutul de Limbă Rusă „A. S. Pușkin” (1972) din Moscova, Universitatea din Veliko Târnovo din Bulgaria (1987), Centrul Internațional de Slavistică din Belgrad (1989). Între anii 1990-1993, obține, grație performanțelor sale didactice și de cercetare, postul de lector de limbă română la Universitatea din Novi Sad. Aici, se face remarcant prin calitatea înaltă a prelegerilor sale, dar și prin competența sa științifică și aplicativă pe care o pune în slujba colegilor și studenților de la acea universitate. În consecință, pentru munca asiduă depusă în cadrul lectoratului, i se acordă *Diploma de onoare* de către Societatea de Limbă Română din Voivodina.

Asimilând cunoștințe noi odată cu activitatea didactico-științifică din spațiul sârbesc, conf. univ. dr. Valentin Moldovan dovedește din nou că este un spirit întrepid, dar și deosebit de mărinimos, deoarece contribuie în mod esențial și la dezvoltarea secției, nou reînființate, de limbă sârbă de la Facultatea de Filologie din Timișoara, prin elaborarea, în colaborare, a numeroase materiale didactice, extrem de necesare cadrelor didactice și studenților de la această specializare (*Srpsko-rumunski priručnik za konverzaciju/ Ghid de conversație sârbo-român*, Novi Sad, Libertatea, 1994; *Savremeni srpski jezik. Morfologija. Limba sârbă contemporană. Morfologia*, Timișoara, TUT, 1995; *Gramatika srpskog jezika. Morfologija/ Gramatica limbii sârbe*, (în colab.), Timișoara, Sedona, 1996; *Rumunski jezik. Priručnik za konverzaciju/ Limba română. Ghid de conversație*, Panciova, Libertatea, 1998).

Munca sistematică, bogată și originală a conf. univ. dr. Valentin Moldovan în domeniul filologiei ruse și românești s-a concretizat în cărți, manuale universitare, studii, articole și recenzii

care sunt publicate în revistele și volumele de specialitate din țară și străinătate, unele dintre acestea fiind realizate în colaborare: *Limba rusă contemporană*, (în colab.), sub coord. lui Ivan Evseev, București, E.D.P., 1982; *Omonimia și polisemia. Limite și interferențe*, Arad, Viața arădeană, 1999; *Teorija chudožestvennogo perevoda/ Teoria traducerii artistice*, Timișoara, Eurostampa, [1995] 2000; *Istorija ruskoj kul'tury/ Istoria culturii ruse*, Timișoara, Eurostampa, 2001; *Dicționar de sinonime rus-român*, (în colab.) Timișoara, TUT, 1972 (1968); *Gramatica practică a limbii ruse. Anul I de studii*, (în colab.), Timișoara, TUT, 1976, *Limba rusă. Curs practic*, (în colab.), Timișoara, TUT, 1981 ș.a.

Răspunzând exigențelor activității de cercetare ale timpului său, conf. univ. dr. Valentin Moldovan a participat cu numeroase comunicări științifice la congrese, seminare și simpozioane în țară și străinătate, stârnind interesul specialiștilor prin ideile și reflecțiile sale rafinate, precum și prin ipotezele vehiculate ce au avut ca scop surprinderea esenței fenomenelor supuse investigației filologice: congrese internaționale ale slaviștilor (Kiev, 1983; Bratislava, 1993); congrese MAPRJaL (Praga, 1982; Budapesta, 1986; Moscova, 1990); seminare internaționale ale profesorilor de limba și literatura rusă (Moscova, 1967, 1974); seminare internaționale de slavistică (Veliko Târnovo, 1987; Beograd, 1989); sesiuni științifice (Vârșeț, 1991; Novi Sad, 1992, 1993; Zrenianin, 2002).

Personalitate marcantă a filologiei, numele său stă înscris în galeria specialiștilor de prestigiu la nivel național și internațional: *Leten seminar za čuždestrani b'lgaristi i slavisti* (Veliko Târnovo, 1987, p. 147); *Kto est' kto v sovremennoj rusistike* (Moskva-Helsinki, 1994, p. 467); *Serbs in the World – Who is who* (Belgrade – Los Angeles, 1999, p. 379, 394).

Precizând limitele și interferențele dintre omonimie și polisemie pe baza unor criterii logico-semantic, psiholingvistice și lingvistice, stabilind afinități și divergențe relevante între sistemul omonimic și polisemic, românesc și rusesc, și analizând mecanismele de profunzime și conexiunile lexemelor omonimice și polisemice cu fluxul vorbirii, Valentin Moldovan elaborează o lucrare de anvergură în lingvistica românească – *Omonimia și polisemia. Limite și interferențe*. În prezent, acest studiu monografic se află printre sursele bibliografice de referință de la examenele de licență de la secțiile de limbă română și de limbă rusă, precum și de la examenele de admitere sau de definitivare a gradelor didactice pentru limbile română și rusă. Aceeași cercetare filologică se numără printre cele mai frecvente citări din opera sa științifică, regăsindu-se, de pildă, în volumul de specialitate, publicat recent la Cambridge Scholars, *A Paradigm of Comparative Lexicology*, 2019, p. 229, 274.

Alături de expertiza științifică a conferențiarului univ. dr. Valentin Moldovan în domeniul semanticii lexicale și comparative, se află experiența profesională acumulată în domeniul literaturii și al teoriei traducerii. În studiul *Teorija chudožestvennogo perevoda/ Teoria traducerii artistice* (2000), bunăoară, se tratează, cu predilecție, problemele specifice translatării textului artistic din limba rusă în limba română. Adept al traducerii cu scop comunicativ, V. Moldovan este preocupat în chip deosebit să discute și să ilustreze aspectele dificile ale procesului traductiv din rusă în română, prin aceasta vădindu-se rolul său de formator al studenților-traductologi de limbă rusă.

Deosebit de generos, sensibil și cu un spirit de colegialitate rar întâlnit, fapt ce îl individualizează în mod hotărâtor, profesorul și cercetătorul de vocație Valentin Moldovan, de-a lungul carierei sale, acceptă să parcurgă mii de pagini ale colegilor săi – filologi și nefilologi, din zona universitară timișoreană –, corectând, propunând variante de exprimare, elevat îmbunătățite, dar și semnalând unele inadvertențe științifice, fapt ce a atras după sine creșterea calității științifice a studiilor care au beneficiat de acest „tratament”. Totodată, în mod constant, cu pricepere și multă dăruire, oferă sprijin și studenților săi, în vederea stimulării lor de a se perfecționa și de a performa.

Pentru toate acestea și pentru multe alte lucruri, colegii și studenții săi, cu adâncă și aleasă prețuire, îi poartă un respect deosebit și îi sunt recunoscători pentru colegialitate, devotament, generozitate, sinceritate, dăruire și noblețea sa sufletească.

La frumoasa vârstă de 80 de ani îi urăm distinsului nostru Profesor o viață cât mai lungă, cu sănătate și cu numeroase satisfacții profesionale și personale!

Daniela GHELTOFAN

VASILE FRĂȚILĂ (1940-2019)

Decanatul Facultății de Litere și Catedra de limba română anunță, cu profund regret, trecerea la cele veșnice, în data de 13 octombrie 2019, a Domnului Profesor Vasile Frățilă.

Domnia Sa și-a onorat exemplar catedra universitară și domeniul filologic de cercetare timp de aproape șase decenii. Oricât ne-am strădui să punem laolaltă cuvinte alese pentru a elogia meritele marelui Profesor al Literelor timișorene, pe care le-a slujit, din 1961 până în 2010, când s-a pensionat, dar și după aceea, cu devotament, seriozitate, competență, exigență și mai ales autoexigență, cuvintele noastre nu vor putea releva profunzimea și amploarea operei – a unei lucrări intelectuale de considerabile proporții, căreia i s-a consacrat PROFESORUL VASILE FRĂȚILĂ. Cursuri, seminare, participări substanțiale la congrese și colocvii de romanistică, dialectologie sau onomastică, în țara întreagă și în străinătate, susținerea de lectorate de limba română și de cicluri de conferințe în Germania și în Italia, implicarea totală în școala doctorală, în granturi, în publicații numeroase și de prestigiu, în comisiile de examen de admitere, de licență, de disertație, de doctorat, de avansare pe posturi didactice universitare etc. au generat, peste jumătate de veac, agenda Domnului Profesor.

Sunt 35 de ani de când, pe atunci conferențiar, Vasile Frățilă mi-a predat primul curs de dialectologie. Era unul dintre tinerii noștri profesori, abia trecut de 40 de ani. Foarte binevoitor, jovial, prietenos și, spre deosebire de cei rigizi, care își citeau cursurile de la catedră, avea o mobilitate extraordinară, părea că se simte formidabil de bine în sala de curs, împreună cu noi.

Avea o ținută impecabilă, întotdeauna adecvată mediului universitar. Îl admiram pentru cunoștințele sale, pentru generozitatea de a ni le împărtăși, de a ne ajuta să înaintăm în deslușirea lingvisticii, îl apreciam pentru memoria sa fabuloasă, pentru simpatia ce ne-o arăta deschis, dar, mai ales, pentru freamătul și bucuria cu care își predă disciplinele cel ce aparținea, de drept și de fapt, elitei dialectologilor români. Când eram studenți în anul al II-lea, am început studiul Istoriei limbii române cu Profesorul Vasile Frățilă. Toate informațiile păreau simple, accesibile, ușor de reținut. Era o plăcere să înveți după cursurile sale. Examenul din iarnă a fost un succes.

Nu mă gândeam atunci, cum nu m-am gândit vreodată nici după aceea, că voi scrie un necrolog despre Domnia Sa. M-am aflat printre cei ce l-au aniversat la toate vârstele maturității sale în ceremonii academice de înaltă clasă: la 65 de ani, la 70, la 75. Chiar și la CICCIRE, unde i-am dedicat cea de-a doua ediție cu prilejul împlinirii a 50 de ani de activitate filologică. Am contribuit la elaborarea și lansarea unor volume masive destinate omagierii acestei personalități, al cărei prestigiu național și internațional impunea o asemenea atitudine de reverență din partea colegilor și a discipolilor săi. Iar acum, în loc să pregătim o nouă aniversare, care ar fi avut loc peste numai câteva luni, în martie 2020, suntem puși în situația de a-l comemora.

Domnia Sa va rămâne mereu Profesorul nostru respectat și admirat, căruia îi dăruim florile recunoștinței noastre, ale cinstirii și ale iubirii atâtor generații de învățăcei.

Profesorul Vasile Frățilă, împreună cu imensa-i bibliotecă lăuntrică, nemaipurtând pe buze, dar păstrând în suflet, întru veșnicie, curăția limbii române, frumusețea dialectelor și a graiurilor sale, s-a mutat în eternitate. Asta nu înseamnă că pleacă dintre noi cu totul. Îi supraviețuiesc marelui cărturar toate cărțile de învățătură ce-i poartă semnătura: 21 de volume editate și peste 200 de studii publicate în reviste de specialitate românești și străine, care îl așază între cei mai reprezentativi cercetători din domeniul dialectologiei, onomasticii și etimologiei românești. Știința sa de carte se prelungește în conștiința discipolilor săi, jovialitatea sa le încălzește încă sufletele. Ei și-l vor aminti, cu dragoste, cu duioșie, cât vor trăi.

Glăsuia, cu dezinvoltură și farmec, în toate dialectele și graiurile românilor. Era un patriot desăvârșit. Un român care n-ar fi vrut niciodată să se fi născut în altă parte sau să fi locuit în străinătate. Sâncelul natal, Blajul, Valea Târnavelor și Timișoara au trasat matricea spațială și spirituală a Profesorului Vasile Frățilă. L-am felicitat de Centenarul Unirii. Radia de fericire. Dumnezeu i-a dat ocazia de a se bucura de marea sărbătoare a neamului său. De măreția, noblețea, tragismul și forța de a dăinui a poporului român, de frumusețea și muzicalitatea limbii sale. De solidaritatea românilor de pretutindeni manifestată atunci. Ne-am îmbrățișat, de la distanță, cu dragoste frățească.

Profesorul Vasile Frățilă a dobândit sentimentele patriotice în familia sa din zona Blajului istoric, dar și de la dascălii săi din bunele școli pe care le-a urmat. Pe mulți îi evoca drept modele existențiale și pedagogice. Aceia i-au insuflat pasiunea pentru limba română și l-au motivat să o studieze tot mai mult, pe verticala sa istorică, dar și pe orizontalele ei geografice, râvnind să-i cerceteze și să-i cunoască graiurile, subdialectele și dialectele. Așa cum avea să facă la Facultatea de Filologie din Timișoara. Temeinic, pasionat și cu nestrămutat atașament față de obiectul de studiu ales. Mi-a mărturisit cândva – și, în mod sigur, nu numai mie – că Tatăl său a primit cu îngrijorare și fără nicio bucurie vestea intrării sale la facultate. Vasile Frățilă a înțeles atunci cât de greu îi era unui țăran cu mulți copii să își susțină fiul la studii, timp de cinci ani, într-un oraș îndepărtat. Greutățile familiei l-au motivat suplimentar să învețe cu sârg.

A preluat și a transmis propriilor studenți exigențele morale și intelectuale ale ilustrațiilor întemeietori ai Filologiei timișorene, în apropierea cărora ne-a fost dat să-l și vedem – ale lui Gh. Ivănescu, G.I. Tohăneanu, Șt. Munteanu. Alături de aceștia îl așezăm fără nicio rețineră. Eu însămi l-am auzit pe Profesorul Ștefan Munteanu spunând, în Catedra de limba română, că Vasile Frățilă merită și trebuie să fie membru al Academiei Române. Din păcate, niciunul dintre dascălii noștri nu a avut această cinste. Însă Profesorul Vasile Frățilă a fost onorat cu titlul de cavalier și apoi de ofițer în știință, în semn de recunoaștere națională, la cel mai înalt nivel. Energia lui de neostoit, documentarea perpetuă, cunoașterea adâncă, rigoarea, seriozitatea, dreptatea, cinstea, iubirea de limba română și de semeni, ca și alte multe valori în care a crezut cu tărie, s-au contopit într-o operă monumentală, pe care ne-o lasă moștenire scrisă, dar și vie.

Facultatea noastră i-a fost a doua casă. Ni-l vom aminti adeseori traversând, în ritm alert, cu brațele deschise, pentru a da mâna cu numeroșii cunoscuți, holurile Universității, intrând, singur sau însoțit de câte un doctorand, în sala 419, adică în cabinetul său, trecând apoi pe la sediul Catedrei de limba română, să vadă ce mai e nou, ce mai facem noi, cei mai tineri, ținând prelegeri magistrale în A12 sau seminare fascinante în sălile de la etajul al doilea, examinându-și cu severitate, în nenumărate sesiuni, studenții, prezentându-și comunicările – care adeseori păreau interminabile, fiind doldora de informație – la diverse colocvii, conferințe, congrese, vorbind public, cu aleasă prețuire, despre marii săi profesori, jubilând atunci când își auzea, la rându-i, discipolii vorbind despre el și se grăbea să îi ia în brațe, ca să le mulțumească.

Realizările Domniei Sale au fost multe și importante pentru noi. Dintre acestea, mă voi referi numai la o construcție de real folos neamului românesc: la studierea istroromânei, în cadrul școlii doctorale, dar și într-un grant, studiu finalizat prin cărți de anvergură internațională. După *Studiile istroromâne* ale lui Sextil Pușcariu și după contribuțiile lui Petru Neiescu în acest domeniu, grație Profesorului Vasile Frățilă și celor mai apropiați colaboratori: Richard Sârbu, Gabriel Bărdășan, Ana-Maria Radu Pop și Lucian Miclăuș, școala lingvistică timișoreană a realizat imperativul monografierii unui dialect românesc pe cale de dispariție. Elementul moștenit în istroromână, influența croată și influența italiană au fost teme de cercetare doctorală, desfășurată sub veghea Domniei Sale și finalizată prin teze care, spre cinstea tuturor, au fost apreciate cu *magna cum laude* și chiar cu *summa cum laude*. Și pentru această osârdie, filologia românească îl va păstra între reprezentanții ei de seamă. Prin mine, și foștii doctoranzi îi transmit cuvântul lor de adâncă recunoștință. Vă mulțumim, Domnule Profesor Vasile Frățilă!

Mirela DORCESCU